

Hoe ik tot het 'ongeloof' kwam

© 2014 Ruud Ostendorf
1^e druk september 2014

Titel: Hoe ik tot het 'ongeloof' kwam
Auteur: Ruud Ostendorf

Uitgeverij U2pi BV, Voorburg
Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-452-7
NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige
andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Hoe ik tot het 'ongeloof' kwam

Ruud Ostendorf

Inhoud

	Pagina
‘Probleemloze’ jeugd	4
Geloof via meisjes	25
Mijn ‘geloof’ begint te scheuren	39
Mijn geloof ter ziele	48
Totaal Atheïstisch	54
Forse barsten in het Darwinisme	64
Heelal of heelallen	72
Onderwijs	82
Bezuinigingssoep voor Nederland	87
Economie groeit werkloosheid ook	102
Toenemende zorgkosten en minder zorg	117
Pensioenen naar megalomane projecten	131
Politie en justitie	138
Kabinet niet door volk gedragen	158
Koeien mogen weer de wei in	167
Koenders rommelt ons in oorlogen	171
Vertrouwen in Europese Unie nul,nul	178
‘Goeie en gekke berichten’	185
Windmolengekte	190
Opwarming Aarde volstreekte flauwekul	195

Voorwoord

Als ik het wel heb dan heb ik al twee keer aangekondigd, dat er geen vervolgboekje meer zou verschijnen. En verdomd, daar kom ik met de derde op de proppen. Ik verwacht echt dat dit mijn laatste is, omdat ik eenvoudig de fantasie mis om een roman te schrijven. Ik heb er wel over nagedacht, maar besef dat dit niet in mijn genen zit. Maar beloven doe ik niets meer.

Dit boekje, ‘Hoe ik tot het ongeloof kwam’, gaat bepaald niet alleen over het geloof en het ervan afvallen. Het is per slot van rekening geen roman. Ik geef in een korte samenvatting weer hoe ik door middel van de contacten met mijn ‘meisjes’ geloofsrichtingen heb kunnen meemaken en het mijne ervan denken. Daarvoor geef ik een samenvatting van mijn vroege leven van ongeveer negen jaar tot pakweg mijn huwelijk in 1960 en teken daarin enkele belevenissen en mijn prille ervaring met de geloofskant op. Ook behandel ik verschillende geloofsrichtingen en vaak idiote geloven in het kort met daaruit voortvloeiende waanzinnige oorlogen en mijn bekering tot het humanisme en atheïsme.

Vervolgens ga ik in op mijn onverwoestbaar geloof in het Darwinisme. Hierna schrijf ik een aantal persoonlijk opvattingen over het heelal of heelallen, over de teloorgang van het onderwijs, de ellendige bezuinigingen in Nederland, de economie en

de werkloosheid. Uitgebreid ga ik ook in op de toenemende zorgkosten en de mindere zorg die wordt verleend. Bij het lezen van dit alles kunt u de kluts kwijt raken, maar dat ligt dan niet aan u, maar aan de verwarrende en idiote maatregelen van de regering. Veel van de praktische informatie heb ik ontleend aan de door velen verguisde Telegraaf. Ik ben van mening en heb ervaren dat de feitelijk informatie die dit dagblad geeft in de meeste gevallen zij het soms vat overtrokken juist is. Waar noodzakelijk in verband met naamgeving van personen en instanties heb in gegoogled. Ook komen de megalomane projecten aan bod waaraan onze pensioenen worden verkwanseld. Uitgebreid belicht ik de problemen van politie en justitie, die volkomen de weg kwijt zijn. Om het Kabinet en haar belachelijke 'bezuinigingsmaatregelen' kom ik niet heen dus ga ik er met modderpoten doorheen. De door veel mensen verfoeide EU ontsnapt niet aan mijn aandacht. Verder heb ik nog wat losse artikeltjes in de aanbieding, maar ook fulmineer ik vooral tegen de krankzinnige windmolenparken, die hopelijk gedoemd zijn een zachte dood te sterven. Ik hoop dat de windmolens nooit van de grond komen, doch ook niet in zee. Ik besluit met de flauwekulverhalen die de ronde doen over de opwarming van de aarde.

Hoewel ik de humor in dit werkje niet uit de weg ben gegaan is dit niet een proeve van dijenkletserij. Integendeel ik vind het zelf een doodernstig geschrift geworden, waar veel over te schrijven valt. Hoewel ik mijn tekst grofweg drie keer heb doorgenomen, zullen er ongetwijfeld nog we enkele spelfouten in

voor kunnen komen. Die moet u dan maar voor lief nemen. Ik beschik niet over een corrector die mijn werkje op onvolkomenheden heeft nageplozen. Toch hoop ik dat u het met gepaste aandacht leest.

‘Probleemloze’ jeugd

Om tot een verklaring te komen van hoe ik tot het ongeloof kwam, is het van belang om tot in mijn vroege jeugd terug te gaan. Dat ontleen ik aan de meer dan wijze opvattingen van hoogleraar neurobiologie Dick Swaab, die het beroemde boek, ‘Wij zijn ons brein’, heeft geschreven. Dat betekent derhalve dat ons gehele ontwikkeling van het begin van onze geboorte tot de dood vastligt in onze hersenen.

Nu valt het mij niet mee om helemaal terug te gaan naar het moment van mijn geboorte, omdat ik daar geen enkele herinnering aan heb. Wie wel? Nou ja de vraag stellen is hem eigenlijk al beantwoorden. Er schijnen mensen te bestaan die zich hun geboorte herinneren. Er schijnen zelfs lieden te bestaan, die zich het rondtollen in de baarmoeder herinneren. Ik heb er zo mijn twijfels over. Maar goed ik dwaal behoorlijk af, wat overigens wel meer zal gebeuren, omdat ik een tamelijk warrige geest heb.

Mijn eigenlijke leven begint eigenlijk pas precies op mijn negende verjaardag 31 augustus 1947. Dat is precies de datum waarop ik met mijn moeder en broertje, die slechts een jaartje jonger is dan ik, per trein en bus van Den Haag naar Elburg verhuisden. Mijn broertje en ik waren daarvoor uit het kindertehuis ‘Het Blauwe Kruis’ ontslagen. Hoe de rotzooi van mijn moeder in Elburg is gekomen weet ik niet meer. Veel was het in ieder geval niet want we waren zo arm als de ratten.

Van mijn vroegere jeugd herinner ik mij slechts fragmenten, die ik u toch niet wil onthouden, omdat juist die fragmenten kennelijk grote indruk op mij hebben gemaakt en het verhalen waard zijn.

Voordat we naar Elburg zijn verhuisd, woonden mijn broertje Wout en ik, zoals vermeld in het kindertehuis, ‘Het Blauwe Kruis’ in Den Haag in de Trompstraat. Het bestaat nog alleen zal het wel een andere functie hebben. Woonden is in dit verband een te groot woord, verbleven is beter. Mijn moeder had ons daar, toen ik ongeveer drie jaar oud was, kan ook vier zijn geweest gedumpt, omdat ze de kost moest verdienen. Pa Dick Ostendorf, waarmee ze tegen de wil van mijn grootvader Jan Walters en Annie Neumann, was getrouwd, is namelijk door de moffen in Os om zeep geholpen, omdat hij zwarthandelaar was. Hij handelde in onder andere wasmachines, waarschijnlijk hele oude krenge, koffie en thee en mogelijk nog andere zaken. Volgens mijn moeder was hij een soort avontuurlijke scharrelaar. Maar ja ze hield nu eenmaal van hem. Een vent van twaalf ambachten en dertien ongelukken. Ik moet wel op hem lijken, omdat ik ook heel veel beroepen heb uitgeoefend, zoals ik in een vorig werkje, ‘De poes die ons inpakte’ heb uitgelegd.

Er moest brood op de plank komen. Daartoe ging mijn moeder aan de slag als onderwijzeres, wat nauwelijks droogbrood opleverde en leverde ons noodgedwongen af bij het kindertehuis, ‘Het Blauwe Kruis’. Het was eigenlijk meer een gesticht. We

liepen zo jong als we waren 's zomers en 's winters 'van de armen' in korte broeken, dat was goedkoop nietwaar? Als schoeisel hadden we een soort sandaaltjes of klompen aan. Kousen of sokken bestonden voor ons niet. Van de eerste jaren herinner ik me niets. Wel tegen de tijd dat we naar school moesten. De oorlog was volop aan de gang, waarvan ik in het tehuis weinig meekreeg. We hadden genoeg te eten, wat in Den Haag uitzonderlijk was. Wellicht door hulp van de Duitsers, die wel erg kindvriendelijk waren. Onze maaltijden bestonden 's morgens uit rijstebrij of havermout. 's Middags een paar oude grijze boterhammen, ook wel regeringsbrood genoemd en 's avonds vaak rijst met groenten. Mijn moeder heeft wel erge honger geleden in de oorlog net als duizenden anderen in de grote steden. Zij was zo mager als een lat. Zij heeft letterlijk tulpenbollen gegeten, vooral in de Hongerwinter van '44-'45.

Op de jongensslaapzaal, lag ik precies naast een hoek van de deur en kon voor een klein gedeelte schuin in de kamer van de directrice kijken. Ik kon helaas niet naar binnen kijken. 's Avond kwamen vaak naar ik aanneem hogere Duitse officieren zwaar klossend op hun kistjes en met die Duitse helmen op, die veel weg hadden van omgekeerd piespotten, de houten trap op en marcheerden de directiekamer in, waar ze werden onthaald op koffie en sterke drank. Misschien hield de directrice ze te vriend voor ons welzijn, maar ik had toen al sterk mijn twijfels. Ze hadden daar te veel luidruchtige lol voor in dat directiekamertje.

In de weekends mochten mijn broertje Wout en ik met moeders mee naar haar bovenwoning aan de Bezuidenhoutseweg. Daar herinner ik me niet veel van, behalve één keer, toen er krachtig met stenguns of iets dergelijks beneden op onze voordeur werd geschoten. Ook herinner ik mij dat Wout en ik in de kamer een tent hadden opgezet van lakens en dekens, wat we leuk vonden. In de tent had ik een foto van mijn Pa, waardoor ik jaren later in staat was, aan mijn moeder een duidelijke beschrijving van hem te geven. Het was de enige foto, die ik ooit van hem heb gezien, omdat we tegen het eind van de oorlog door de Britten zijn gebombardeerd. Foutje bedankt. Dat bombardement is met veel mystiek omgeven. Tomas Ross onder andere schrijver van misdaadromans, heeft een paar jaar geleden in een spannende televisie uitzending verklaard dat Prins Bernhard op de hoogte was van het geplande bombardementen. Het was natuurlijk niet de bedoeling het Bezuidenhout te bombarderen, maar een terrein achter het Bezuidenhout, waar de moffen actief waren met hun V1's en V2's lange afstand raketten, waarmee ze Engeland bestookten. Ook was de hogere legerleiding beducht voor een mogelijke Sovjet aanval na de oorlog. De geallieerden waren als de dood voor de Sovjets. Dus besloten de Britten het zekere voor het onzekere te nemen. Toen ze bemerkten dat ze het Bezuidenhout hadden gebombardeerd in plaats van de Duitse stellingen in en achter het Haagse bos, toen is een gordijn van verhullingen opgetrokken. Het zou slecht zicht zijn geweest, een dicht bewolkt hemeldek, de kaarten zouden verkeerde coördinaten hebben gehad enzovoorts enzovoorts. Achteraf blijkt het gewoon

een stomme fout van de piloten te zijn geweest, althans dat is de laatste verklaring. Na dat bombardement heeft mijn moeder nog enige dagen of weken, dat weet ik niet meer, 's nachts onderdak gekregen bij ons in het Blauwe Kruis.

Merkwaardig genoeg werden Woutje en ik voor het bombardement op het Bezuidenhout, na het weekend op zondagmiddag door twee behoorlijk corpulente 'tantes' waarschijnlijk kennissen van mijn moeder langs het Hertenkamp naar het kindertehuis teruggevoerd. Het waren aardige tantes. Hoe ze in de oorlog zo dik konden zijn, is me later altijd een raadsel gebleven. Wel herinner ik me dat er vaak enorm werd geschoten en dat het luchtalarm met een hels kabaal afging. Wout zette het dan stevast op een blèren. Daar had ik een behoorlijke hekel aan. Toen al. Als er luchtalarm afging, dan smeten de tantes ons als het ware op de grond tegen de houten palen van het Hertenkamp aan en gingen boven op ons liggen. Vriendelijk bedoeld natuurlijk, om ons te beschermen. Maar toen al, met mijn vijf of zes jaar dacht ik, dat als een forse scherf in de dikke pens van de tante op mij zou inslaan, ik er nooit onderuit zou kunnen komen. Scherven en brokken puin vlogen vaak en veelal horizontaal door de lucht. Het geknetter van schieten leek nooit op te houden. Gelukkig kwamen we elk weekend weer veilig bij het Blauwe Kruis aan. Als we werden binnengelaten, meestal door juffrouw Postuma, was ze reuze aardig tegen mijn tantes of soms mijn moeder. Maar zodra die waren verdwenen, greep ze de rode bezem naast de deur en sloeg ons letterlijk naar boven

naar onze slaapzaal. Zonder enige reden joeg zij ons onze nesten in en ging met haar tomatengezicht vlak boven onze gezichten staan vloeken en schelden, waarbij ons de groene flatsen om de oren vlogen. Het was echt een walgelijk wijf met haar knalrode blouse, die ze altijd aanhad en haar donkerblauwe zeer rafelige gebreide rok. Het was het ergste kreng van het tehuis. Verder hadden we best wel aardige juffrouwen, waarvan ik niet alle namen meer herinner. We hadden ook een vrij lange juffrouw Sjaan een aardig mens dat geen orde kon houden. Ze was gek op alles wat met paarden had te maken. Ze had zelf ook een typisch paardenhoofd. Paardenkop mag je niet zeggen, omdat paarden edele dieren heten te zijn. De reden waarom ken ik eigenlijk niet. Omdat renpaarden zo sierlijk kunnen lopen en rennen? En die oude sukkelige Belsen dan voor de boerenkarren? Zijn die dan niet edel? Varkens kunnen toch ook heel aardig zijn, vooral de biggetjes. Ze zijn ook uitzonderlijk intelligent. Waarom zijn die dan niet edel? Flauwekul allemaal, maar goed.

Toen wij als jongetjes op een keer terugkwamen van een wandeling, stond juffrouw Sjaan onschuldig in de grote keuken te koken. Op een gegeven moment werd een groepje jongens plotse-ling zomaar kwaad op haar, of wilden haar gewoon treiteren. Ze begonnen te schelden en grepen naar de klompen, die altijd in de vrij grote gang langs de wanden stonden en begonnen die met grote kracht naar juffrouw Sjaan te gooien. Ik stond er stokstijf en verbijsterd naar te kijken, te jong om in te grijpen. Ik was duidelijk anders en heb nooit echt van geweld in welke vorm

ook gehouden, hoewel ik wel geweld heb gebruikt tegen de Elburgse lefgozers. Nou ja lefgozers, het waren eigenlijk grote lafbekken, maar daarover heb ik in mijn pezenboekje geschreven. Eigenlijk was is een vroeg wijs en rustig jongetje.

Verder herinner ik me, dat we wel vaak met een groep ongeregeld gingen wandelen. We gingen toen geloof ik naar het Haagse bos. Op weg daar naartoe liepen we langs en over de rails van de Blauwe tram, die tijdens de oorlog voor zover ik weet geen dienst heeft gedaan. Daar kwamen we een groep Duitse soldaten tegen, die aan ons uitgebreid heerlijke puntjes met zowaar warme worst uitdeelden. Waar ze die vandaan toverden is me nog een raadsel. Natuurlijk namen we ze gretig aan en smulden ervan. Toch voelde ik mij toen al unheimisch, omdat ik begreep dat er iets niet klopte. Na deze verwennerij togen we verder en kwamen zoals gewoonlijk in het bos bij 'De groene toren' zoals wij die noemden aan. Het was een op een heuvel uit groen gebeitst hout opgetrokken geval, dat het midden hield tussen een soort vesting en een bunker. Het ding had geen kap. We konden er heerlijk ravotten. We maakten vaker dergelijke wandelingen. 's Avonds laat stond ik vaak met enkele jongens op het immens brede balkon van het kindertehuis. Dan hoorden en zagen we de V1's met donderend geraas overkomen. Die werden vanuit het Haagse bos op Engeland afgevuurd. Je zag dan de oranje vlammen van de branders van de V1's. Toen dacht ik dat die V1's zelf licht gaven. Aan het eind van de oorlog kwamen de Lancasters van de Britten laag over het platte dak van ons kindertehuis

aanscheren of beter aandaveren en ze wierpen massaal broden uit voor de hongerende bevolking. Dat vonden we een machtig gezicht.

Van de feestvreugde na het beëindigen van de oorlog, heb ik niets meegekregen.

In het kindertehuis had ik een vriend Marinus Kolenbrander. Hij was behoorlijk ouder dan ik. Op een dag besloten we weg te lopen. Dat wil zeggen hij besloot dat en ik vond het prima. Hij had het plannetje al rond. We moesten ons bij het ontbijt misdragen en voor straf naar onze slaapzaal worden verbannen. Wel dat was eenvoudig. We weigerden te eten en werden prompt naar boven gestuurd. Daar gingen we de veranda op, gingen eenvoudig naar beneden de tuin door naar de schommels. Daar klommen we vliegensvlug in de touwen en wipten we met moeite vanwege takken en prikkeldraad over de schutting. Daarop struinden we wat buurttuinen door, tot we op straat belandden. Toen zijn we door Den Haag gaan zwerven en waren als snel op pad naar Scheveningen. Toch een beste tippel voor mij. Daar zagen wij er aardigheid in, om van de duinen af te rollen. De aardigheid daarvan was voor ons, dat we onder het prikkeldraad door moesten rollen, dat de Duitsers daar hadden uitgerold en min of meer over de duinen hadden gespannen. Onze avontuurlijke bezigheid duurde niet lang, omdat er al ras enkele Duitsers kwamen aangerend, die ons schreeuwend wegjoegen. Uit hun geschreeuw en gezwaai maakte ik op, dat er waar wij van de

duinen rolden, overal mijnen lagen, wat vele jaren later werd bevestigd. Vervolgen zijn Rinus en ik weer naar Den Haag getrokken. Het plan was om op bezoek te gaan bij zijn zus, maar hij wist de weg niet meer en het adres ook niet. Onderweg hebben we in een van de grachten nog jongens bezig gezien, die olievaten hadden samengebonden, met planken eroverheen en zo aan het vlotje varen waren. Er waren drie van die vlotten. Het werd allengs donker en we moesten vanwege de kou wel terug. In onze 'onschuld' besloten we ons ergens in de buurt van het Malieveld maar uit te dossen met trosjes rode bessen. Daarmee hoopten we de juffrouwen gunstig te stemmen, wat natuurlijk niets hielp. Gelukkig deed juffrouw Postuma niet open, maar juffrouw Sjaan. Ik zag dat ze duidelijk opgelucht was, dat we terug waren, maar ze stuurde ons toch zonder eten naar boven. Dat vonden we een behoorlijk milde straf. We hadden minstens verwacht, dat we in het kolenhok zouden worden opgesloten, wat mij ook met enige regelmaat is overkomen. Dat vond ik wel erg vervelend in die smerige zwarte cokes, maar bang was ik nooit.

Het liep zoetjesaan tegen het eind van de oorlog toen Wout en ik rijp waren voor de lagere school. Voordat we naar de openbare school gingen moesten we ontluisd worden. Daartoe werden we zeer hardhandig met een soort handtondeuses van ons haar ontdaan. Die tondeuses waren zo beroerd, dat de haren je meermaalen uit de kop werden getrokken. Ik hield me flink, anderen krijsten het uit. 't Stomme gegil was niet van de daken. Als be-

loning voor het doorstaan van de marteling zonder te schreeuwen, kregen we een plak gebakken bloedworst, wat ik toen heerlijk vond. We liepen zonder enige begeleiding in korte broek en op sandalen naar school toe, in ik meen de Spiegelstraat. Ik herinner mij er weinig van. Het enige wat ik me van die school herinner is, dat ik verliefd werd op Loesje en dat ze mij ook heel aardig vond. Ze had een broertje Bennie. Toen ben ik heel bewust, ik was toen zeven jaar, vriendje geworden met Bennie, om zodoende te weten te komen waar Loesje woonde. Dat is gelukt en ik heb als ‘vriendje’ van Bennie regelmatig in het weekend bij hem en Loesje en hun ouders gelogeed. Overigens was de verliefdheid niet meer dan een kinderverliefdheid, waarbij Loesje en ik elkaar wel eens een kusje gaven. Op school had de meester onze verliefdheid wel door en heeft ons plagerig een keer naast elkaar in een schoolbank laten zitten, wat we beiden eigenlijk best knus vonden.

Als Woutje en ik van school kwamen dan was het vooral voor mij een sport om onderweg in een rijdende bakfiets te duiken. De kerels van de bakfietsen vonden dat altijd goed en hadden er schik in. Op een keer werd Woutje bij het oversteken van de Spiegelstraat, toen we van school kwamen plotseling door een blauwe auto die om de bocht kwam scheuren voor mijn ogen overreden. Ik zag het aankomen en zag de auto aan komen scheuren. Ik schreeuwde nog naar Wout, maar hij hoorde me niet en holde de weg over tot de knal. Ik heb nooit zo lopen gieren van het huilen als toen. De tweede keer dat ik toch wel hevig